

„Valóban, Krisztus szeretete indít minket” (vö. 2Kor 5,14-20)

„Tegnap este anyukámmal és barátnőjével étterembe mentünk vacsorázni. Csak egy kevés borsót rendeltem, hogy aztán sok édességet tudjak enni, mert nagyon szeretem. Anyukám viszont ezt nem engedte. Már majdnem elment a kedvem az egésztől, de arra gondoltam, hogy Jézus ott ül anyukám mellett, és rámosolyogtam.” „Egy fárasztó nap után végre hazaértem. Tévészés közben az öcsém kivette a kezemből a távirányítót. Nagyon dühös lettem, de aztán megnyugodtam, és hagytam, hogy ő nézze a tévét.” „Apukám beszélt hozzám, én pedig csúnyán válaszoltam neki. Ránéztem, és láttam, hogy megbántódott. Bocsánatot kértem, és megbocsátott.”

Egy római iskola ötödik osztályos tanulói mesélték ezeket a tapasztalatokat az élet igéjével kapcsolatban. Talán nem látunk közvetlen összefüggést a tapasztalatok és az élet igéje között, amit abban a hónapban éltek, de láthatjuk a gyümölcsét, a megélt evangélium ugyanis szeretetre indít. Bármelyik igét próbáljuk élni, a hatása mindig ugyanaz: megváltoztatja az életünket, lelkünkre köti, hogy figyeljünk arra, mire van szüksége a másik embernek, és arra készítet, legyünk testvéreink szolgálatára. Nem is lehet ez másképp, mert ha befogadjuk és megéljük az igét, akkor Jézus születik meg bennünk, és segít úgy cselekednünk, ahogy Ő. Erre gondolt Pál, amikor a korintusiakhoz fordult ezekkel a szavakkal.

Az apostol mélyen megtapasztalta Jézus jelenlétét, ennek készítésére hirdette az evangéliumot és munkálkodott az általa látogatott közösségek egységén. Megtapasztalta Jézus szeretetét és üdvösségét, és oly mélyen behatolt az életébe, hogy soha senki és semmi el nem választhatta tőle. Már nem Pál élt, hanem Jézus élt benne. Az a tudat, hogy az Úr annyira szerette őt, hogy életét adta érte, lenyűgöző volt, nem hagyta nyugodni, hanem feltartóztathatatlan erővel arra készítette, ő is így cselekedjen, ugyanilyen szeretettel.

Vajon Krisztus szeretete bennünket is ilyen magával ragadó erővel készítet?

Ha megtapasztaltuk szeretetét, akkor nekünk is szeretnünk kell, bátran odalépni, ahol megosztottságot, perlekedést, gyűlöletet látunk, hogy egyetértést, békét és egységet vigyünk. A szeretet képessé tesz, hogy a szívünk túllásson az akadályokon, közvetlen kapcsolatba kerüljünk az emberekkel, és megértő, befogadó lélekkel keressünk megoldást. Ezt mindenképpen meg kell tennünk, az egységet minden áron építenünk kell, nem hagyhatjuk,

hogy lefékezzen az óvatoskodás, valamiféle nehézség vagy összeütközés.

Ez különösen is fontos és sürgős az ökumené terén. Ebben a hónapban ezt az igét választották a keresztények egységéért tartott imahét mottójául, hogy a különböző egyházakhoz és közösségekhez tartozó keresztények együtt megélik, és mindenki megérezhesse Krisztus szeretetének sürgetését, egymás felé forduljanak és így helyreállítsák az egységet.

„A kiengesztelődés szellemében csak az a hiteles keresztény – állította Chiara Lubich 1997. június 23-án Ausztriában, Graz-ban a II. Európai Ökumenikus Nagygyűlésen –, aki Isten szeretetével tudja szeretni a többieket, aki Krisztust látja mindenkiben. Krisztus mindenkié, Jézus az egész emberi nemért halt meg, aki mindig kezdeményez, elsőként szeret, olyan szeretettel, amely mindenkit úgy szeret, mint önmagát, aki eggyé válik a testvéreivel fájdalmakban és örömeikben egyaránt. Az egyházaknak is ilyen szeretettel kell szeretniük.”

Éljük meg mi is a római iskolások gyermeki egyszerűségével és komolyságával a szeretet radikalitását.

Fabio Ciardi

forrás: fokolare.hu